

χρόνων ἀνδρῶν. Ὁ κατέχων τὸ λεύκωμα τοῦτο, τοῦ ὁποῦ τοῦ φύλλα διήλθον πρότερον διὰ τοῦ φωνογράφου, δύναται ὅποτεν θέλη νὰ ἀναπαράγῃ τὰς φωνὰς περιστρέφων αὐτὸ ἐκ νέου ἐν τῇ φωνογραφικῇ μηχανῇ. Ὁ Ἐδισον ὤρισε πρὸς τοῦτο ἀντιπροσώπους καὶ ἐν Εὐρώπῃ ὅπως ἀποταθῶσιν ἐκ μέρους αὐτοῦ εἰς μεγάλους πολιτικούς ἀνδρας. Ὁ Γλάδστων εὐχαρίστως ἀποδεχθεὶς τὴν αἴτησιν ἐλάλησεν ὡς ἐξῆς περίπου ἐν τῷ φωνογράφῳ: « Ὑπεῖμαι εὐχαρίστως εἰς τὴν αἴτησιν ὑμῶν, ἀποστέλλων τὴν φωνήν μου, μολονότι λυποῦμαι ὅτι ἤρειπώθη πλέον αὐτὴ τὴν σήμερον. Ἐν τούτοις προσφέρω ὑμῖν πᾶν ὅ,τι ὑπελείφθη εἰς ἀπόδειξιν τῆς εὐχαριστήσεως ἣν μοὶ παρέχει ἡ θαυμασιὰ ἐφευρέσείς σας.»

Ὁ Ἐδισον ἴδρυσεν ἐν Νέα Ὑόρκῃ καὶ Ἑταιρίαν πρὸς ἔκδοσιν ἐφημερίδος φωνογραφικῆς. Ἐκαστον τῶν μελῶν ἀντὶ συνήθους ἐντύπου φύλλου θὰ λαμβάνῃ τοιοῦτο κεχαραγμένον ἐν φωνογράφῳ, τὸ ὁποῖον θὰ ἀναπαράγῃ τὰς φωνὰς ἐκ τῶν συζητήσεων τῆς βουλῆς, ἐκ συλλαλητηρίων, ἀναγνωσμάτων, θεατρικῶν παραστάσεων κλπ. τιθέμενον ἐκ νέου εἰς τὸν φωνογράφον τοῦ ὁποῦοῦ κάτοχος θὰ εἶνε πᾶς συνδρομητής.

ΚΥΝΕΣ ΚΗΔΕΥΟΜΕΝΟΙ

Συνήθεια ἤρχισεν ἐπικρατοῦσα ἀπὸ τινος ἐν Ἀμερικῇ, νὰ κηδεύωσιν ἐπισήμως τοὺς κύνας, ὅσους ζώντας πολὺ ἡγάπησαν. Πρὸ τινος ἐν Βαλτιμόρῃ πλούσιός τις γαιοκτήμων ἀπέδωκε τοιαύτας νεκρικός τιμὰς εἰς τὸν ἀποθανόντα μολοσόν του: Τὸ πτώμα ἐτέθη ἐν φερέτρῳ ἐκ ξύλου πολυτελοῦς ἐπαστραμένῳ διὰ λευκοῦ σηρικῶ· ἡ κεφαλὴ τοῦ ζώου ἀνεπαύετο ἐπὶ μεταξοφουῶς προσκεφαλαίου τοῦ δὲ κάλυμμα τοῦ φερέτρου ἔφερε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφήν κεχαραγμένην ἐπὶ ἀργυρᾶς πλακῶς: « Πρίγκηψ, ἀποθνῶν τῇ 16 δεκεμβρίου 1888, ἐν ἡλικίᾳ δώδεκα ἐτῶν, ἕξ μηνῶν καὶ δεκατessάρων ἡμερῶν ». Ὁ νεκρὸς μετεφέρθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον, συνοδευόμενος ὑπὸ εἰκοσάδος κεκλημένων, καὶ κατετέθη εἰς τάφον ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῆς ἀνηκούσης εἰς τὴν οἰκογένειαν Σκόττ. Λέγεται δὲ ὅτι καὶ ἴδιον μνημεῖον θὰ ἰδρῶσῃ εἰς μνήμην τοῦ πεφιλημένου τούτου κυνὸς ὁ πενθῶν κύριος.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ὁ σοφὸς αἰγυπτιολόγος Μασπερό διατρέφων ἐν Βρυξέλλαις ἀνέφερον ἐσχάτως ἐν ἐπιστημονικῇ διαλέξει τοῦ ἐξῆς ἀνέκδοτον:

Ἐπανερχόμενος ἐξ Αἰγύπτου ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Εὐρώπην μίαν λαμπρὰν μομίαν, μομίαν βασιλέως. Τὸ γαλλικὸν τελωνεῖον ἤνοιξε τὸ κιβώτιον.

— Τί εἶναι τὸ περιεχόμενον; ἐρωτᾷ ὁ ὑπάλληλος.

— Ἐνας Φαραῶ, ἕνας γνήσιος Φαραῶ τῆς δεκάτης ἑκτῆς δυναστείας.

— Φαραῶ! πρώτη φορὰ ἀκούω τέτοιο ἐμπόρευμα.

Καὶ ὁ ταλαίπωρος ὑπάλληλος μάτην φυλλομετρεῖ τὸ δασμολόγιον. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἐξήτασε καὶ πάλιν τὴν μομίαν:

— Ἀφοῦ δὲν εἶνε εἰς τὸ δασμολόγιον, λέγει, πρέπει νὰ τὴν κατατάξωμεν εἰς ἄλλο σχετικὸν ἐμπόρευμα— εἰς τὰ παστὰ ψάρια!....

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

~~~~~

Τρόπος συμβιβασμοῦ.

— Ἀπορῶ πῶς κατορθώνεις καὶ συμβιβάζεσαι μ' ἐκείνη τὴ γυναῖκά σου; ὅλος ὁ κόσμος τὴν ἔχει πῶς εἶνε διάβολος ξυδᾶτος.

— Ἐγὼ ἐν τούτοις φίλε μου, συμβιβάζομαι περίφημα μαζί της. Τὸ καλοκαίρι πηγαίνει αὐτὴ εἰς τῆς μητέρας της ἔς τὰς Πάτρας, καὶ τὸν χειμῶνά μου περνῶ ἐγὼ ἔς τὸ Παρίσι.

Διαφορὰ ἀξίας.

Χωρικός ἀπολέσας τὴν σύζυγόν του νυμφεύεται τὸ δεύτερον μετὰ τινος μῆνας.

Μετὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ γαμηλίου συμβολαίου ὁ συμβολαιογράφος ζητεῖ παρ' αὐτοῦ τριάκοντα δραχμάς.

— Τριάκοντα δραχμαῖς!.... ἀκριβὰ εἶνε λέγει ὁ ἀγρότης.

— Ὅσον τὸν πρῶτὸ σου γάμο πάλι ἔς ἐμένα ἔκαμες τὸ συμβόλαιον; δὲν πλήρωσες τριάκοντα δραχμαῖς;

— Ναι, κύρ Δημητράκη! μὰ ἄλλο νὰ δώσης γιὰ καινούργιο πράγμα κι' ἄλλο γιὰ μπάλωμα.

~~~~~

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

~~~~~

ΚΑΠΩΝΕΣ ΕΠΩΖΟΝΤΕΣ

Πρὸς ἐπὶ φάσιν ἀντὶ τῶν ὀρνίθων δύνασθε νὰ χρησιμοποιήσητε καὶ τοὺς κάπωνας διδάσκοντες αὐτοὺς τὰ μητρικὰ καθήκοντα κατὰ τὸν ἐξῆς παραδοξότατον τρόπον.

Ἐκλέγετε κάπωνα μεγαλόσωμον ὥστε νὰ καλύπτῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα τὰ ἐπὶ φάσιν καὶ δίδετε εἰς αὐτὸν ψιχία ἄρτου βαπτισμένα ἐντὸς οἴνου. Ὁ κάπων τρώγων ταῦτα μεθύσκειται καὶ ἀποκοιμᾶται. Τότε ἀφαιρεῖτε τὰ πτερά αὐτοῦ κατὰ τὸ στήθος καὶ τὸν θέτετε ἐλαφρῶς ἐπὶ τῶν ὠν, ἅτινα καταλήλθως ἔχετε τάξῃ ἐντὸς κοφφίνου· πλησίον δ' ἐκεῖ τοποθετεῖτε λεκάνην πλήρη ὕδατος καὶ ὀλίγην κριθὴν ἢ σῖτον. Ὁ κάπων μετ' οὐ πολὺ συνέρχεται ἐκ τῆς μέθης καὶ, ἐπειδὴ ὁ στόμαχος αὐτοῦ εἶνε φλογισμένος, αἰσθάνεται πολλὴν εὐχαρίστησιν ἐκ τῆς ἐπαφῆς τῶν ψυχρῶν ὠν — ἢ κατὰ τινὰ ἀστείαν ὑπόθεσιν φαντάζεται ἐν τῇ μέθῃ του ὅτι αὐτὸς ἔτεκε τὰ ψά. Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι δὲν ἐγκαταλείπει πλέον τὰ ψά μέχρι τῆς ἐκκολάψεως αὐτῶν, ὅτι συντρίβει τὰ κελύφη ὡς ἡ φιλοσοφοροτάτη τῶν ὀρνίθων κατὰ τὴν κατάλληλον στιγμὴν, καὶ ἀνατρέφει κατόπιν τοὺς νεοσσούς, ὀδηγῶν εἰς τὴν βοσκήν, περισυλλέγων ὑπὸ τὰς πτερύγας του, ἀμυνόμενος ὑπὲρ αὐτῶν, μιμούμενος ἐκάστοτε τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς ὀρνίθου. Ἡ μεταμόρφωσις εἶνε ἐντελής ἐκπλήττουσα καὶ αὐτοὺς τοὺς σοφοὺς ὀρνιθολόγους.

Σπουδαῖον παρόραμα. — Ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ τῆς Ἑστίας (683) σελ. 65 ἀ στιχ. 26 ἀντὶ 1824 γραπτέον 1820, καὶ Καρόλου Δ', γραπτέον Γεωργίου Δ'.